

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul V

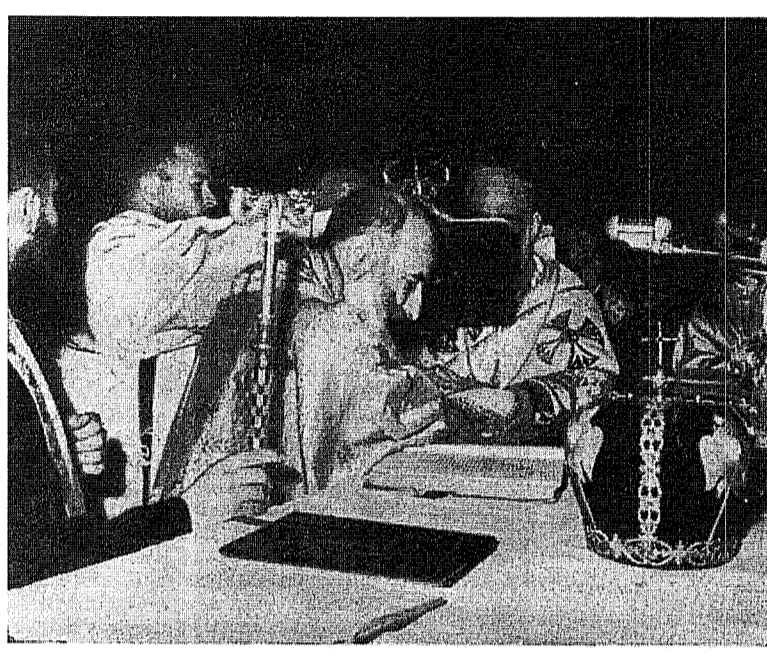
Fondator: Dr. Constantin Dragan

Octombrie-Nombrie 1960 n. 59-60

UN EPISCOP PENTRU VREMURI GRELE

LA ALTARUL SFANTULUI PETRU

Ceremonia Consacrării P. S. S. VASILE CRISTEA

proape cu a douăsprezece aniversare a criminei suprimări a Bisericii unite. Coincidență, întâmplătoare? Nu credem. Prin crearea acestui Episcopat Sfântul Scaun a voit poate să proclame absurditatea unui act guvernativ arbitrar. Biserica unită română este încă vie și operantă, aici, în lumea liberă, unde un om indicat de Providență și-a luat acum răspunderea în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, de a continua opera Episcopilor Bisericii sale; așa cum este vie acolo, în Patria cutropită, unde preoții oficiază prin mansarde și pivnițe, și unde credincioșii au rămas fideli, în spirit și în practica religioasă Bisericii lor asuprite, cu toată gravitatea primejdiilor la care se expun continuu.

Noului uns al Domnului, Prea Sfinției Sale Episcopului Cristea, care pentru toți cei care l-au cunoscut de aproape, sau îl vor cunoaște, va rămâne totdeauna și în primul rând un Părinte sfânt, ziarul nostru îi urează umil o viață pastorală lungă și fericită, bogată în roade apostolice care să-i înscrie numele în istoria Bisericii române unite alături de acelea atât de luminoase ale marilor Episcopi care au gloriificat-o în veacuri.

Ziarul nostru este fericit să inchine numărul acesta unui eveniment care a făcut să tresară de bucurie inima tuturor românilor în exil: consacrarea Părintelui Vasile Cristea ca Episcop al Bisericii catolice române de rit oriental.

Alegerea pe care a făcut-o Sfântul Părinte Ioan XXIII chemând la demnitatea de șef spiritual al tuturor românilor pribegi prin Europa liberă pe Părintele Cristea a fost pentru toți o surpriză fericită. Spunem o surpriză, de oarece « Părintele Cristea » era cunoscut tuturor ca unul din preoții care « construiesc în tăcere », și a cărui viață pastorală a avut totdeauna cursul liniștit și aproape secret al vocațiilor contemplative. Nimic « extraordinar » în cariera acestui preot a cărui viață s'a a desfășurat între altar confesional. Nici produsele care să-l prezinte ca pe un cărturar cu multe oprezițe ca pe un activ, nici inițiative care să ni-l arate ca pe un organizator zelos în vreunul din sectoarele de luptă ale Bisericii militante, care astăzi a mobilizat forțe considerabile pentru, ași feri credincioșii de orientări politice și sociale condamnate de morala creștină. Părintele Cristea nu era cunoscut românilor nici ca un preot intelectual, nici ca un preot « activist », cum sunt astăzi definiți oamenii Bisericii care luptă pentru cauza lui Dumnezeu, întrebuințând aceleși termeni cu care sunt indicați campionii stakanovismului politic.

În părintele Cristea Biserica a văzut în primul rând un preot sfânt, a văzut omul care și-a contrâns, și de sigur și-a umilit — existența în limitele riguroase ale vieții sacerdotale, ale apostolatului fără « fațadă ». A văzut omul capabil să comunice oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, în forma cea mai vie, cea mai convingătoare a exemplului unei vieți în întregime închinată Bisericii și mântuirii sufletelor.

Ca Vaticanul intenționa să creeze acest Episcopat, fără îndoială ca scopul de a afirma continuitatea de fapt a Bisericii unite române suprimată în mod arbitrar în Decembrie 1948, era un lucru de care s'a vorbit în repetate rânduri în anii aceștia. Astăzi, când intenția aceasta a devenit realitate, alegerea Sfântului Scaun, este primită cu mare satisfacție de toți românii, care în noul Episcop vad un trimis al Providenței venit să-i călăuzească pe calea mântuirii, « primul și cel mai important obiectiv al vieții creștine », cum

a spus prelatul în cuvântarea adresată credincioșilor săi veniți să-l sărbătorească și să primească întâia sa binecuvântare episcopală.

« O alegere mai bună nu putea să facă Vaticanul », au comentat în unanimitate cei care în ziua de 8 Septembrie erau prezenți la ceremonia consacării, în Basilica Sfântului Petru. Fiindcă în vremuri ca acestea, în care credința este continuu atacată, fie de un liberalism care mai ales în anii dintre cele două războaie mondiale a dus omenirea la o atonie religioasă din ce în ce mai îngrijorătoare, făcând priză mai cu seamă asupra intelectualilor, fie de doctrinele materialiste care, făcându-și instrumente de propagandă din știință și dintr-un fals progres social, combat, cu toate mijloacele de care dispun, Biserica, această « conservatoare a superstiției », cum spun comunistii; în vremuri ca acestea prezența în fruntea unei comunități a unui om, care nu are altă ambiție, nu are altă aspirație decât aceea de a sluji pe Dumnezeu în totul și în toți, este în adevăr providențială.

Prea Sfinția Sa Episcopul Cristea este în primul rând un « spirit de rugăciune », un preot pentru vremuri de emergență. Chemat la noul sediu episcopal din parohia florentină unde îl slujea pe Dumnezeu cu umilință și în umbră, fără alte « titluri » de merit decât acela, strălucit, al unei formații sfânt sacerdotale, Părintele Cristea a primit această demnitate cu umilință și cu simplitatea servitorului credincios, care merge acolo unde Stăpanul îl trimite, pentru a sluji, numai și numai pentru a sluji: cu dragoste, cu abnegație, cu bucurie. Această bucurie a omului care face din viața sa, din toată ființa sa, un instrument al Providenței, iam văzut-o strălucind în ochi în ziua consacării sale. Era bucuria simplă și transparentă a celor curați la suflet. Și ne-a emoționat; mai mult chiar decât ceremonia consacării, mai mult decât fastul cu care Biserica Romei a vrut să-l cinstească pe cel pe care ea l'a chemat să călăuzească spre mântuire pe acei credincioși pentru care, întocmai ce pentru Ioan XXIII, dizolvarea Bisericii unite române nu poate fi considerată decât ca o grosolană croare politică și, din nefericire, o a grea încercare îngăduită de Pronia cerească pentru ca din durere și din sacrificiu conștiința creștină și fervoarea religioasă să renască mai intense și purificate.

Consacrarea Prea Sfinției Sale Episcopului Vasile Cristea a conșcis a-

Pentru Unitatea Crestina

P.S.S. Monsiiorul Iakovos, arhiepiscop al Bisericii ortodoxe grecești din America, a făcut acum în urmă declarații care au fost reproduse de toată presa catolică. Înaltul Prelat a subliniat faptul că « atitudinile prietenești » manifestate atât de Sfântul Părinte Ioan XXIII cât și de Patriarhul ecumenic Athenagoras de la Constantinopol (al cărui purtător de cuvânt este) au creat o atmosferă dintre cele mai promițătoare pentru unitatea creștină. Tensiunea politică existentă în prezent în lumea întreagă nu a reușit să sufocă speranțele de unire ale creștinilor. « Trăm într-o epocă de importanță crucială — a spus înaltul Prelat — întocmai ca pe vremea Mântuitorului nostru. El a fost persecutat așa cum astăzi suntem persecutați noi. Noi nu avem, de sigur, forța morală și spirituală pe care El o avea, dar trebuie să luptăm cu toate puterile să ne însușim această forță de care depinde în bună parte continuitatea Bisericii ».

Vorbind apoi despre venerația comună celor două Biserici pentru Sfânta Fecioară, arhiepiscopul Iakovos a afirmat că deși dogma Înălțării la cer a Maicii Domnului nu a fost recunoscută oficial de către Biserica ortodoxă, totuși această dogmă este acceptată și practică de Tradiție, așa cum întregul cult al Maicii Domnului este adânc înrădăcinat în însăși structura mistică a Bisericii ortodoxe.

În ziua de 8 Septembrie, la Altarul Catedrei din Sfântul Petru, s'a desfășurat ceremonia solemnă a Consacrării episcopale în rit bizantin român a Prea Sfințitului Vasile Cristea, episcop titular de Lebedo.

Episcopi consacranți au fost: P.S.S. Giovanni Mele, episcop de Lungro, pentru italo-albanezii de rit bizantin din Italia centro-continentală, P.S.S. C. Pernicaro, episcop de Abano, auxiliar și vicar general al Cardinalului Ruffini pentru Eparhia Piana degli Albanesi, P.S. mons. Platone Kornyljak, exarh apostolic pentru credincioșii ucrainieni și ruteni de rit bizantin rezidenți în Germania.

Au fost prezenți la ceremonie cardinalul Amleto Cicognani, secretar al Sfintei Congregații Orientale, Părintele General și componenții Curiei Congregației Agostiniencilor, Assumptioniști, monsiiorii Bucsko și Katkoff, Părintele Raes, președinte al Institutului Oriental, cum și numeroși prelați de la Congregația Orientală, ministrul plenipotențiar Berutti, ex reprezentant diplomatic al Italiei la București, și alte personalități eclesiastice și laice, printre care un mare număr de credincioși și de exponenți ai exilului intelectual român veniți pentru ocazia aceasta din toate țările Europei libere.

În timpul ritului sacru, care a fost condus de Părintele Germano Giovanelli de la Abazia Grotta Ferrata, un cor de preoți a executat cantece religioase, dirijate de Mons. Aloisie Tăutu, rectorul Bisericii române din Roma.

Episcopul Vasile Cristea s'a născut în județul Târnava Mică, în 24 Februarie 1906. S'a făcut studiile la Ieclul și apoi la Seminarul teologic de la Blaj și mai târziu la Roma. După hirotonire a intrat în Congregația Agostiniencilor asumpționiști. Paralel cu activitatea sa eclesiastică părintele Vasile Cristea a activat, în această perioadă, ca profesor de religie. În 1946 a fost chemat la Roma pentru a conduce Colegiul Pontifical « Pio Romano » rămânând timp de trei ani, adică până când persecuția religioasă în România a interzis tinerilor preoți români să vie la Roma pentru a-și continua și perfecționa studiile eclesiastice. Odată închis Colegiul Pio Romano, din lipsă de studenți, Părintele Cristea se retrage la Florența, unde desfășoară o intensă activitate pastorală la biserica Sfânta Maria Magdalena de Pazzi.

Prin consacrarea noului Episcop Biserica română a primit un păstor demn de toată stima și venerația, care se va îngriji de preoții și de credincioșii români împrăștiați prin Europa, în afară de hotarele patriei lor, unde Episcopatul catolic român a fost aproape în întregime lichidat de persecuția comunistă.

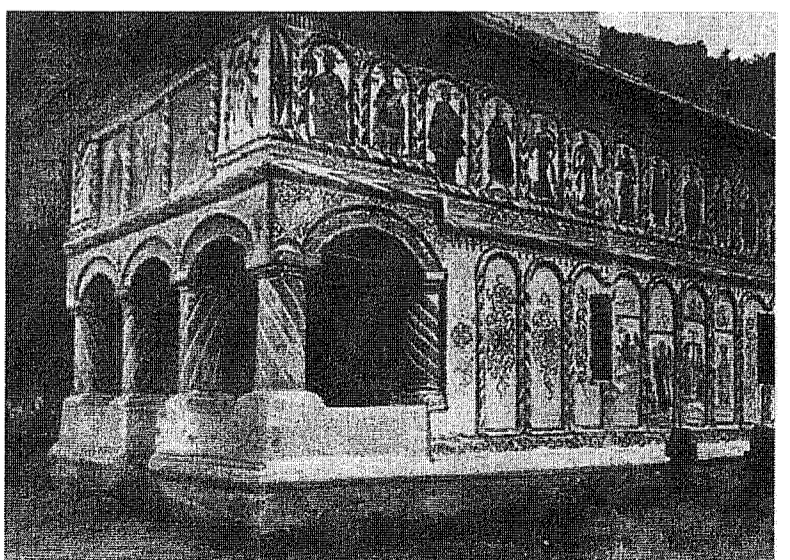
Comunicatul oficios al numirii Părintelui Vasile Cristea ca Episcop de Lebedo este datat 29 Iulie 1960.

În discursul pronunțat cu ocazia prânzului la care, în ziua consacării, au participat numeroase personalități eclesiastice și laice, cardinalul Amleto Cicognani a voit să sublinieze importanța faptului că românii în exil au acum în persoana noului Episcop un cap spiritual înzestrat de Pronia cerească cu virtuțile cele mai strălucite. Alte discursuri au fost pronunțate de Monsiiorul Cănești, un mare și încercat prieten al românilor, de Mons. G. Cosma, rectorul Misiunii Catolice Române în Franța, care a vorbit în numele preoților români, de Episcopul Giovanni Mele și de Părintele Vasile Ilea, în numele călugărilor români:

În după amiaza aceleiași zile Episcopul Cristea a primit pe toți românii prezenți în Sfântul Petru la ceremonia consacării. Profesorul Virgil Veniamin, director al Institutului Carol I de la Paris și reprezentant al Comitetului Național Român, a adresat prelatului cuvinte de cald devotament filial. Alte discursuri, tot atât de pătrunse de importanța evenimentului, au fost pronunțate de profesorii Sever Pop, de la Universitatea din Louvain, și Caragă, de la Universitatea din Florența, de Dl. Valer Pop, și de Monsiiorul Cosma. Vădit emoționat, Episcopul Cristea a răspuns tuturor îndemnându-i la o viață creștinească intensă și a dat tuturor prima sa binecuvântare episcopală.

Membrii coloniei române din Roma și din Italia au fost primiți de Episcopul lor în după amiaza zilei de 11 Septembrie, în saloanele Colegiului Pio Romano de pe colina Gianicolo, unde a avut loc o recepție. Alte discursuri, alte manifestări de simpatie pe care noul Episcop le-a primit mulțumind călduros aceluia pe care Pronia cerească i-a încredințat și îndemnându-i pe fiecare în parte să nu uite că « primul și cel mai important obiectiv al vieții unui creștin adevărat este mântuirea sufletului ».

Locasuri Sfinte

Biserica Din Caineni (Romania)

O conferinta despre Grigorescu

Asociația corală «Armonia» din Roma și-a reluat activitatea cu o splendidă șezătoare, care a întrunit în sala Fuci, sediu permanent al Asociației, un mare număr de români și de italieni refugiați în România, frecventatori asidui ai acestor șezători, care sunt un instrument prețios de coeziune națională, și care alimentează în sufletul celor constrânși de actualele împrejurări politice să trasească departe de Patrie, dragostea și interesul pentru cultura românească.

Conferințiarul acestei prime șezători din ciclul care se va încheia odată cu încheierea anului academic italian, a fost Dl. Horia Roman, ziarist și fost atașat de presă, care a vorbit despre pictorul Nicolae Grigorescu. Ilustrând perioada primelor afirmări, în România, ale acestui «părinte al picturii românești», a cărui influență a fost covârșitoare asupra unei întregi generații de artiști, Dl. Roman s'a oprit asupra «momentului Agapia», adică asupra epocii în care Grigorescu a pictat frescele de la mănăstirea moldovenească unde cunoaște pe Kogălniceanu, prin a cărui intervenție primește o bursă de studiu pentru Franța.

Odată cu instalarea sa la Paris, începe pentru Grigorescu perioada marilor afirmări.

Lipsit de baza tehnică a unei școli de pictură, Grigorescu umple acea lacună studiind, la Luvru, capodoperele marii picturii universale. Ca să pătrundă în spiritul și secretele tehnice ale marilor maeștri face sute și sute de copii.

În limbajul artistic al școlii de

la Barbison la care apoi adăvă, Grigorescu exprimă acel «specific românesc» care îi va evita alunecări în maniera. Întors la București se pregătește pentru Expoziția Universală de la Paris, unde va recolta un mare succes de critică cu portretele, peisagiile și capetele sale de expresie, care determină un gust, o adevărată modă în pictura franceză a acelor ani.

Mai bine de 2000 aleiuri documentează posterității valoarea și importanța lui Grigorescu în pictura românească.

Vorbind, în sfârșit, despre falsurile care la un moment dat au dat serios de furcă competenților, conferințiarul a considerat cu bonomie aceste falsuri drept o recunoaștere a valorii artistului, un «omagiu» adus lui Grigorescu. «Se falsifică sterline, se falsifică dolari, fiindcă sunt monete care au o valoare și un curs universal; n'am auzit însă niciodată ca cineva să fi falsificat ruble», a încheiat Dl. Roman, cu o butadă proprie stilului său înflorit și comunicativ, acest itinerar retrospectiv al artei celui mai mare pictor al românilor.

Conferința a fost ilustrată de o serie de proiecțiuni, care au prezentat auditorului operele cele mai semnificative, și care marchează etapele evoluției artistice a lui Grigorescu.

A completat programul șezătorii un admirabil concert de muzică populară și sacră românească, executat de corul Armoniei dirijat de maestrul Cipullo.

Desen de DAMIAN

miscellanea

Pictorul argentinoromân Dimitru Filip, care trăiește și lucrează de mulți ani în sudul Patagoniei la San Carlo de Bariloche, a expus recent la Buenos Aires o serie de pânze cu subiecte parisiene și hamburgheze, fruct al unei lungi călătorii în apusul european.

Critica l-a salutat cu largi elogii găsind în opera sa conținuturi cu genialii Van Gogh, Cezanne și Gauguin.

Ca în toți anii a apărut și în toamna aceasta la pupitrul Scalei din Milano dirijorul Sergiu Celibidache. S'a entusiasmat auditoriul în pagini de Beethoven și Prokofiev, având ca solist pe pianistul Alexis Weissenberg.

La Milano a avut loc expoziția pictoriței Ioana, nume atât de simplu și românesc, popularizat în urma succesei obținute în marile centre americane și europene.

Cultivând arta non-figurativă, pictorița română expune tablouri valabile chiar pentru cei ce ezită a accepta noua tendință. Plutește un «mister» în opera sa, un rafinament în alegerea tonurilor: pastelate, lăsând o impresie finală de frumusețe armonică.

În două concerte simfonice la «Angelicum» din Milano a colaborat ca solist în muzici sacre de Pergolesi, Bach și Mozart, tenorul Petre Munteanu. Cu drept cuvânt presa italiană îl salută ca pe unul dintre cei mai de seamă specialiști în acest dificil gen. Profunda cultură artistică și muzicalitatea servită de o voce de singulară frumusețe, fac indispensabilă prezența lui Petre Munteanu în orice manifestație de muzică înaltă, fie la Scala, fie în marile teatre europene.

P.S.S. Episcopul Valerian al Bisericii Ortodoxe române din America, a sfințit, asistat de 17 preoți, noua biserică și casă culturală din Cleveland (Ohio).

A 38-a Convenție a Uniunii și Ligii Asociațiilor române din America a ales noul comitet de direcție pentru viitorii doi ani.

Caracterul și nota dominantă a chestiunilor discutate a fost păstrarea și apărarea valorilor românești și creștine nu numai din America, ci din întreaga lume liberă. Dl. Petre Nicora a fost ales Președinte pentru viitorii doi ani, iar secretar general a fost ales Dl. Andrei Hampu, un tânăr membru al Ligei. Direcțiunea ziarului «America» și a tipografiei a fost reconfirmată Dlui. Petre Lucaei.

Au trimis mesaje de simpatie Președintele John Kennedy, fostul președinte Eisenhower, Richard Nixon, Consiliul Episcopatului Român Ortodox al Americii, P. S. S. Episcopul Valerian și alții.

În seminariile de la Parma și Salerno (Italia) au fost ținute cursuri speciale a căror temă-bază a fost «Unitatea Bisericii și mișcările ecu-

menice». Direcția spirituală a cursurilor a fost încredințată Episcopilor celor două regiuni iar partea culturală a fost presădată de Părintele Charles Boyer cu contribuția prețioasă a unui grup de iluștri docenți.

Printre noii Consultori ai Sacrei Congregații Orientale Sfântul Părinte Ioan XXIII a numit pe monsignorul Ovidiu Bejan, una din personalitățile cele mai marcate ale exilului românesc.

O importantă întrunire a Asociației Femeilor Catolice române din Statele Unite a avut loc în zilele de 8 și 9 Octombrie la Biserica și sala parohiei Sfânta Elena de la Cleveland (Ohio). În viitorul număr al revistei noastre ne vom ocupa pe larg de acest eveniment.

Expoziția Bienală de Artă Sacră inaugurată zilele trecute la Institutul Antonian de la Bologna confirmă în plin teza capacității figurativului de a sonda și a exprima conținuturi pe care abstractismul și le revendică în exclusivitate. O teză care în ultimul timp este insistent dezbătută în coloanele rezervei critice de artă a ziarelor și în revistele de specialitate. Voga abstractismului, devenit în scurt timp manieră, este în net declin, în Italia, deși ultima Bienală de pictură și sculptură de la Veneția a fost o adevărată apoteoză a acestui «decadentism» considerat un produs tipic al epocii noastre.

Bienala de Artă Sacră de la Bologna, la care au aderat mulți dintre artiștii de prim plan ai Italiei, dovedește în plin că figurativul oferă încă posibilități de expresie capabile să susție onorabil o comparație cu marea pictură sacră a Renașterii,

transportând, natural, conținuturile în clima actualității.

Cu excepția câtorva opere minore, care ar fi putut fi eliminate, expoziția aceasta oglindește fidel posibilitățile și calibrul pictorilor și sculptorilor italieni contemporani și interesul unui mare număr de artiști, dintre cei mai reprezentativi, pentru arta sacră. Și mai ales, încadrează în istorie un grup de opere de reală valoare estetică, document sigur și valid al unei credințe care supraviețuiește tuturor devierilor și adversităților, și la care revin, din ce în ce mai numeroși și mai convingși, artiștii care se rătăciseră în labirintul unor idologii negative, sterile.

Ediția aceasta — a patra — a Bienalei dela Bologna, chiar prezentând opere de inspirație specific liturgică, documentează vastitatea terenului artei sacre, care nu se limitează la simpla funcțiune de complement al rugăciunii. Dacă precedentele ediții ale acestei Expoziții au fost o abordare timidă a unei tematică până acum lăsată la discreția artiștilor zugrăviți și care s'a limitat la simpla enunțare a unor postulate artistice, Bienala de anul acesta ne-a prezentat opere în care de la tentative și experimentari s'a trecut la realizări. Patru sute douăzeci și cinci de opere iscalite da artiști în general familiari publicului expozițiilor de artă și care se prezintă cu caracterele unor personalități artistice evidente, bine acclimatizați în creștinism și în același timp pătrunși de exigențele spiritualității contemporane și de problemele artei zilelor noastre. O problemă complexă, aceea care a inspirat actuala Bienală, excelent rezolvată, mai ales în operele importante cu temă cristologică, cum sunt «Rastignirea» lui Domenico Purificato sau «Via Crucis» a lui Corazza.

Nicolae Grigorescu; Tigancusa

VATICANUL

Lucrările pentru pregătirea Conciliului Ecumenic Vatican II continuă cu ritm intens.

Odată constituite Comisiile de studiu pentru fiecare sector al Conciliului, lucrările au intrat în faza preparatoare propriuzisă.

Ziarul «L'Osservatore Romano», organul Vaticanului, informează că Sfântul Părinte a numit 18 membri ai Comisiei Pontificale a Misiunilor și 15 Consultori pentru aceiași Comisie.

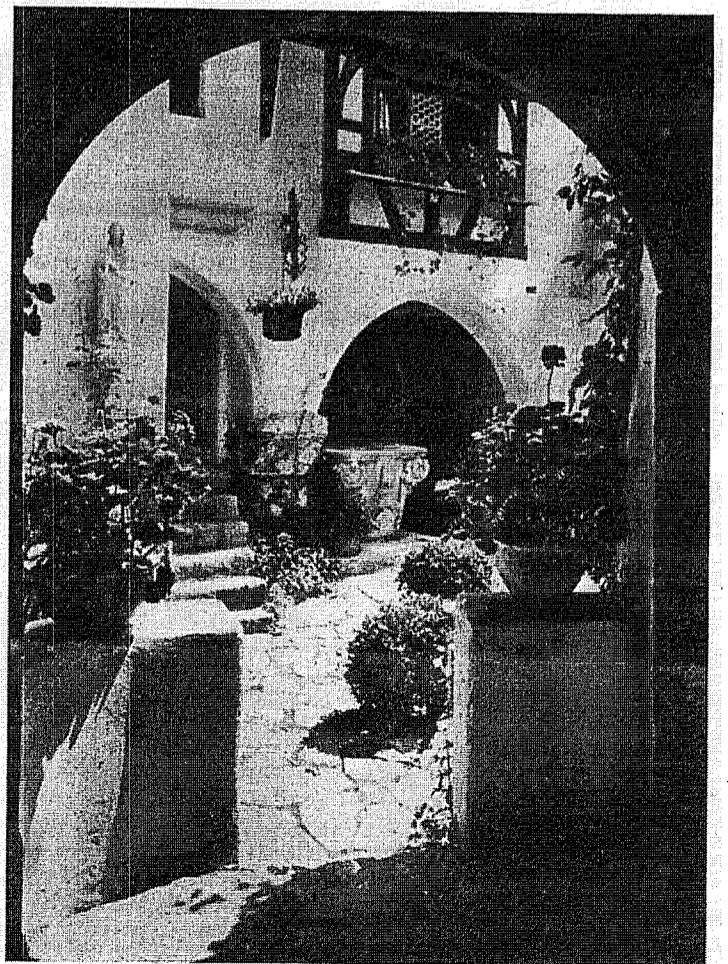
Au fost de asemenea numiți 25 membri ai Comisiei Pontificale a Apostolatului Laicilor.

Sfântul Părinte a numit 10 membri ai Secretariatului Pentru Unitatea Creștinilor, în vederea pregătirii Conciliului Ecumenic: Mons. Joseph Marie Martin, arhiepiscop de Rouen; Mons. J. C. Heenan, arhiepiscop de Liverpool; Mons. Charrière, episcop de Lausanne, Geneva și Fribourg,

Mons. De Smet, episcop de Bruges, Mons. Nierman, Hoefler și Maccarone, Părinții Charles Boyer și J. Cunningham. De asemenea Sfântul Părinte a numit 15 Consultori pe lângă acest Secretariat.

Casa de Editură de Stat sovietică pentru Literatura Politică a publicat de curând o lucrare, «Sputnikul ateist» (tovarășul ateului) la care au colaborat treizeci de specialiști în chestiuni religioase, filozofice și istorice, foarte bine documentat, și care constituie o adevărată enciclopedie la îndemâna propagandiștilor și conferințierilor anti-religioși, consacrați problemelor religiei și ale Bisericii.

Iată capitolele acestei lucrări de peste 500 pagini: originea religiei, principalele curente religioase, sărbătorile și riturile religioase, știința și religia; Biserica și Statul; Partidul comunist din U.R.S.S. față de religie și față de Biserică, și în sfârșit. Morala comunistă și morala religioasă.

Interior la Castelul Bran